

1

ICE – Brat: *večer hokej, nezabudni*

Hodiny v škole sa vliekli a takmer zmeškám spoj domov, lebo celú triedu nechali po škole. Ešte viac mi to pokaží už tak mizernú náladu. Cestou domov počúvam krimi podcast. Nesústredím sa na jeho obsah, iba na neznáme hlasy. Upokojujem sa.

Na chodbe pred bytom sa ozýva rap plný nadávok.

Zakričím meno, s ktorým mám najväčší problém.
„Sandra!“

Mám čo robiť, aby som prehučala tie neidentifikovateľné zvuky, ktoré sa ževraj nazývajú hudbou. Nemám nič proti rapu, najmä tomu zahraničnému, ale tento slovenský je nepočúvateľný. Hlasitosť ešte viac vzrástla. Namosúrene, držiac ruky v bok, napochodujem do izby. Sandra je rozvalená na *mojej* posteli, oblečená v *mojich* šatách. Vypnem reproduktor a tým najškaredším pohľadom pozriem na sestru. Aj keď v tomto prípade by sa označenie sestra dalo pokojne prirovnať k satanovi.

„Čo robíš?“ spýta sa afektovane.

„Si normálna? Celá bytovka musí počúvať otrasnú hudbu, ktorá každého pohoršuje. Zabudla si, že máme starších susedov? A vypadni z mojej postele!“

Neochotne sa postaví a prejde na tú svoju.

„A vyzleč si tie šaty!“

Niekoľkokrát som jej zakázala nosiť moje oblečenie, ale ako vždy to porušila.

„Tie si nevyzlečiem, idem von a vyzerám v nich pekne. Tebe sa aj tak nehodia.“

Stojím, opäť bez slov, a rozmýšľam, kde sa v mojej mladšej sedemnásťročnej sestre vzala toľká drzosť.

„Mamka ti odkazuje, že máš niečo navariť,“ predhodí povýšenecky, vezme kozmetickú tašku a odíde do kúpeľne.

Vždy sú takéto veci moja starosť a hnevá ma to, lebo ona nemá nijakú zodpovednosť. Len sa poneviera kade-tade, strieda chlapcov ako spodnú bielizeň a doma vôbec nepomáha. Mama je na ňu mäkká, čo využíva vo svoj prospech.

Spravím cestovinový šalát s kuracím mäsom a zeleninou, poupratujem a nachystám si podklady do školy. Ani sa nenazdám, bude marec a s ním písomné maturity. Tak dlho sa učím, že ma rozbolí hlava. Večer po mňa príde brat Lukáš. Keď začujem trúbenie, obujem sa a idem dole. Vo výťahu si ešte stihnem vlasy zapliesť do vrkoča.

„Kde je Sandra?“ opýta sa, keď nastúpim do auta.

Od jeho odsťahovania stratila mama nad tou malou opicou kontrolu a on nemá náladu byť policajtom, ktorý musí sledovať jej kroky.

„Fláka sa, ako vždy.“

Len pokrúti hlavou a smerujeme k zimnému štadiónu, pred ktorým postávajú stovky fanúšikov. Dnes sa hrá otvárací zápas sezóny. Lístky našťastie máme, takže sa dostaneme dnu celkom rýchlo. Stihli sme ešte záver rozkorčuľovania.

Štadión sa pomaly zaplňa a vyzerá, že bude vypredané. Po krátkej prestávke hala buráca. Diváci skandujú

názov klubu, hráči postupne prichádzajú na ľad. Vždy je veľkou výhodou hrať doma. Domáci fanúšikovia vedia spraviť skvelú atmosféru. Milujem hokej.

„Privítajme na ľade novú mladú posilu, Denisa Lánskeho,“ zakričí komentátor a hala skanduje. Pozriem na obrazovku nad plochou a sledujem hráča s číslom jedenásť. Nestihnem si ho ale obzrieť poriadne.

Počas zápasu všetci pokrikujú a fandia, ženú našich vpred. Tá atmosféra je vskutku neopísateľná, cítim na koži šialené vibrácie. Koniec poslednej tretiny ukazuje stav 2 : 2, takže sa ide do predĺženia. Počas neho sa nerozhodne a na rad prídu samostatné nájazdy. Vybraných strelcov z druhého klubu nepoznám, popravde sa o ostatných hráčov a tímy ligy nezaujímam. Registrujem ich, viem, kto ako hrá a vedie v tabuľke, ale to je všetko. Od nás sú vybraní mladí hráči. Nájazdy sú naše a hviezdou zápasu sa stane práve Denis Lánsky.

Brat ho v aute ospevuje a označuje za mladú slovenskú hviezdu. Vraj spasí slovenský hokej a priblíži sa ku generácii hráčov ako Bondra, Pálffy, Demitra, Gáborík či Hossa...

Večer, keď ležím v posteli, si na mobile otvorím google a zisťujem, kto je Denis Lánsky. Vyskočí mi niekoľko fotiek, článkov i štatistík. Všade ho označujú za objav ligy, pričom ešte predminulú sezónu hral za dvadsiatku, dokonca sa mu podarilo dostať do reprezentácie. Hrá na pravom krídle. Pozriem si jeho osobné referencie, meria skoro meter deväťdesiat. Ako to, že som si ho nevšimla už minulé sezóny a nezachytila v športových novinách? Podľa fotiek ide o výraznú osobnosť, ktorú milujú fanúšikovia a najmä baby. Asi to bude tým, že doteraz som

sledovala iba extraligu, o ostatné som sa nezaujímal. Rovnako to mám i so svetovými majstrovstvami v máji.

Asi som si práve našla svoju platonickú lásku a ďalší dôvod, aby som chodila na zápasy. S vyhľadávaním informácií ešte nekončím a pokračujem na facebooku i instagrame. Nikomu ešte predsa neublížilo malé snívanie a domýšľanie si reality, no nie? Viem, že sa správam nanajvýš detinsky, ale nedokážem si pomôcť. S chalanmi sa vo všeobecnosti nestýkam a ani nekomunikujem, takže toto je moje jediné potešenie. Neviem, či sa im vôbec páčim a či som pre nich príťažlivá. Som so sebou relatívne spokojná, ale ako každá žena, aj ja mám niekedy pochybnosti o svojom zovňajšku.

Na instagrame je označený na mnohých fotkách z galavečerov, po zápasoch, ale najmä pred tréningmi či po nich. Ozaj nerozumiem, ako je možné, že som si ho ešte nevšimla. Píšu o ňom množstvo bulvárnych článkov, otváram len niektoré, ale nevenujem im značnú pozornosť. Zameriavam sa na nadpisy typu gay, teploš či sukničkář. To je strašné. Evidentne býva v tomto meste, čomu nasvedčuje aj evidenčné číslo na jeho čiernom Volkswagene. Odsledujem, že má aj malého psíka. Čo všetko sa dá zistiť na verejne dostupných sieťach? Má aj stránku na wikipédii? Naťukám jeho meno a čakám.

Ty vole, fakt. On má aj vlastnú wikipédiu.

Narodil sa v auguste. Tento rok oslávil dvadsaťdva rokov, takže preto už nehrá za juniorov. Je pôvodom východniar, pochádza z Košíc, čo ma celkom prekvapí.

Okrem impozantnej výšky váži deväťdesiattri kíl. Má krásne sivé oči a výrazné líčne kosti. Dobré, plne rozumiem akémukoľvek poblázneniu voči tomuto chlapcovi, lebo ho pociťujem aj ja. Chcem ho vidieť osobne. Alebo nie. Mala by som obrovskú trému a nevládla by som to.

Navyše, ľudia ako on sa nestretávajú s takými, ako som ja. Je prakticky nemožné na nich len tak natrafiť.

Ach, kiežby som raz mala takého krásneho chalana po svojom boku! Na druhej strane, vzhľad nie je všetko a Denis môže byť arogantný a namyslený. To však asi nikdy nezistím, zatiaľ môžem o ňom iba snívať, vytvárať si imaginárne predstavy a dúfať, že sa jedného dňa naplnia.

2

Témou číslo jeden je v škole program stužkovej. Kolektív v triede nie je práve tým najšťastnejším, takže sa nedokážeme na ničom zhodnúť. Keď už nejaká skupinka niečo navrhne a vyzerá to na schválenie, Lucia a jej prívesky s tým nesúhlasia. Na ich obranu, keď ony niečo nadhodia, my ich zrušíme. Triedna je z nás zúfalá a nevie si s tým rady. Niektorí spolužiaci sú perverzní a predkladajú samé nechutnosti. Pri pohľade na Luciu mi prídu na um jej slová, ktoré mi naozaj ublížili a program je zrazu tou poslednou vecou v mojej hlave.

Zatancuješ si aspoň učiteľský tanec.

Snažím sa prísť na nejaký rozumný nápad, ktorý by vyriešil moju situáciu. Úprimne, musela by som donútiť nejakého (ne)dobrovoľníka, aby so mnou išiel v podstate nasilu. Ani v škole nie je chlapec, ktorý by vyhovoval mojim nárokom. Stačilo, aby sme sa vedeli porozprávať, nič iné. Ó, áno, už viem, ja totiž nijakých nepoznám. Vytknem si, že v živote sú dôležitejšie veci ako partner na stužkovú slávnosť. Zbytočne dramatizujem.

„Nemám na teba celý deň. Rýchlo si baľ tie veci, aby sme tam prišli včas,“ hovorím Sandre a ženiem ju na jej poobedňajší tréning krasokorčuľovania. Ona, ako vždy, stí-

ha a má na všetko čas, no ja ho toľko nemám. Ešte si musím odkrútiť šesť hodín v kvetinárstve.

„Veď dobre,“ povie otrávene a konečne sa doplazí do chodby, aby sa obula.

Neznášam, keď ju musím vozit' na tréning. Mama pracuje a Lukáš je zamestnaný svojimi povinnosťami, čo mu nevyčítam, lebo má vlastný život. Nerozumiem, prečo sedemnásťročné dievča nemôže chodiť na tréning samo. Autobusy a iné hromadné dopravné prostriedky existujú a na danej linke o ne nie je núdza. Mohla by ísť aj na bicykli. Sandra je mamin miláčik a tá nedovolí, aby si jej dcérenka upotila čo i len jediný blond'avý vlások v preplnenom trolejbuse. Nechcem byť nevďačná, ale naozaj nemám rada dvojaký meter.

V meste nás zdrží zápcha, preto si najskôr myslím, že tréning zmešká. Na moje počudovanie, keď ju nasledujem do šatne, hokejisti ešte len končia a odchádzajú z ľadu. Konečne mám možnosť obzrieť si ich aj zblízka, keďže zo sedadiel im málokedy vidieť priamo do tváre. Uznávam, že takmer všetci sú naozaj pekní. Skrátka športovci. Nikde ale nezahliadnem toho konkrétneho. *Je-ho*. Buď už odišiel, alebo na tréningu nebol. To ale nejako nesedí. Navyše, sestra tu má tréningy iba dočasne, takže moje príležitosti na stretnutie sú obmedzené. Klub krasokorčuľovania trénuje na svojom menšom štadióne, na ktorom však aktuálne prebieha rekonštrukcia, a tak všetci trénujú tu. I v tomto má tá opica šťastie.

Obzerám sa dovtedy, kým sa mi sestrine korčule nezamotajú pomedzi nohy a v celej svojej kráse sa nerozvalím na zem. Sandra sa obzrie za hlukom a začne sa škodoradostne smiať namiesto toho, aby mi pomohla. Čo iné sa dá od nej čakať? Po dlhých sekundách sa pozvievam a pritom sa porežem na jednej z korčúl'.

„Pekné nohavičky,“ zaznie za mnou a ja sčervenám ako tá najviac červená paprika na celom svete.

Hlas patrí staršiemu chlapcovi alebo mužovi. Som taká zahanbená, že nemám odvahu obzrieť sa. Čo ak to bol práve Denis? Ako by som sa s ním mohla po tomto niekedy zoznámiť? Nevieť, či si ešte niekedy oblečiem sukňu alebo šaty.

Rozbehnem sa do provizórnych dievčenských šatní, zhodím na podlahu všetky veci a poberám sa na odchod. Musím vypadnúť a nutne potrebujem cukor. Veľa cukru na upokojenie.

Najprv vykuknem spoza rohu, či tam náhodou niekto neostal, a rezkým krokom sa vydám na odchod. Pri aute stojí skupinka fajčiach pubertiakov. Neznášam, keď musím prechádzať okolo nejakých partíí, vždy sa cítim trápne. Mám pocit, že na mňa upierajú pohľady, ktorými si ma premeriavajú a možno aj vysmieávajú. V takých chvíľach si pripadam ako úplný slaboch. Nerada kráčam cez autobusovú zástavku, kupé vlaku či školské chodby. Všade musím chodiť skôr ako ostatní, aby ma nevideli prichádzať. Ak by som niekde meškala, tak sa tam radšej ani neukážem, ako potom trpieť desiatky uprených párov očí naraz.

Tí výrastkovia zapískajú. Ignorujem to. Zapískajú na mňa znovu a opäť sa to snažím ignorovať.

„Hej, ty dlhonohá!“ skríkne jeden z nich.

V prvom momente sa chcem na neho otočiť a vynadať mu, že nie som pes. To by však znamenalo, že som, keď naňho reagujem. Ako druhé mi napadne, že odhodím zásady slušnosti a ukážem mu prostredník. Napokon vyhrá tretia možnosť, zdravý rozum, a ich primitívne konanie odignorujem.

Ďalší podvečer idem po sestru na štadión. Znovu. Som v domnienke, že nikto okrem dievčat, ktoré s ňou trénovali, tam nebude. Mýlim sa. Tréning hokejových hráčov tímu dnes začína po krasokorčuľovaní. Opäť vidím všetkých v plnej kráse. Opakujem si, že sa nič nestane, len nech kráčam rovno a všetko bude v poriadku. Obzriem sa za Sandrou, keď vtom do niekoho vrazím. Ešte toto mi tu chýbalo. Nepotrebujem, aby sa na mňa niekto osopil, že sa nepozerám pred seba.

Trvá to sekundy, kým si uvedomím, že je to *on*. Stojí predou mnou Denis Lánsky aj s jeho odzbrojujúcim úsmevom z fotiek. Som šokovaná a navyše – je to poriadne klišé.

„Pozor, kráska, môžeš si ublížiť.“

Ďalšie prekvapenie z oslovenia, ktoré ma poteší a jemne zdvihne kútiky úst, nehľadiac na pocity v podbrušku. Pýtam sa svojho zničeného a láskou nepoznačeného vnútra, odkedy mám šťastie, že ma nazýva kráskou. Odpoveď na otázku už poznám.

Venuje mi podprsenku rozopínajúci úsmev. Prehodí si hokejku z jednej ruky do druhej a žmurkne na mňa. Na mňa.

„Ty si Denis Lánsky?“ opýta sa sestra. Kedy prišla?

„Áno, to som ja.“ Pekne sa na ňu usmeje, ale na počudovanie nie tak ako na mňa. Moje sebavedomie si na malú sekundu šplhne.

Všímam si správanie sestry, ktoré je zrazu neprirodzené. Ona sa vždy správa inak, akože dospelo, umelo, afektovane, a keby poznám aj iné synonymá, tak ich použijem.

„Ty nechceš?“ pochopím, že jeho otázka patrí mne.

Nerozumiem, o čom je reč. „Čo?“

Zasa sa usmeje. „Predsa podpis.“

Som mimo, keďže oni dvaja sa veselo rozprávajú a Denis už na rukách nemá rukavice, ale drží ich pod pazuchou.

„Och, nie, ďakujem.“

Šokovaný odíde. Vycerené zuby a jamka v líci sú na dobro preč a ja sa chcem prepadnúť pod zem. Pomaly kráčam na parkovisko, odkladám veci do kufru a čakám na malú miss.

Stojíme na červenej, keď ma prekvapí vetou: „Zbalím ho.“

V zrkadielku nad hlavou si natiera lesk na pery.

„Koho?“ položím otázku, aj keď dobre viem, o kom je reč.

„Veď Denisa,“ povie tak sebavedomo, až z nej mám strach.

Sandrine pokusy o zbalenie fešáka sú márne. Nedarí sa jej na neho natrafiť a ja mám tiež to šťastie-nešťastie. Chcem ho na malý moment zase zahliadnuť a potom sa znova uzavrieť do introvertnej bubliny. Lukáš posledné dni končí v práci skôr a vozí ju on. Ja slávneho Denisa vidím len na zápasoch, v televízii, v časopisoch a na sociálnych sieťach.

Jeden večer sedím na posteli, oproti mne je Sandra. Pohrúžená do svojho mobilu nevníma, že na ňu pozerám. O dušu s niekým četuje. Všímam si mimiku a rysy jej tváre, uvedomujem si, že je ešte dieťa. Dieťa, ktoré chce byť vo svete dospelých, kam zatiaľ nepatrí. Možno prehnaným výzorom áno, ale správaním ani zďaleka nie.

V podstate sa na seba nepodobáme. Ja som brunetka, ona blondína, moje oči sú hnedé, jej modré. Ja som vysoká, ona nízka. Ja milujem knihy, jazyky, pokoj a jed-

ného dňa túžim cestovať, ona miluje chalanov, najnovšie módné trendy a návody, ako si opticky zmenšiť nos a vykontúrovať tvár či prsia. Dokonca mala obdobie, kedy si ich potierala cibul'ou, aby jej ešte viac narástli. Oproti nej som len šedá myška a ako mladšia sestra skôr pôsobím ja.

Vycíti môj pohľad, zamračí sa a nečakane ma konfrontuje: „Čo je?“ Ten hlas je nepriateľský, škaredý, chladný a cudzí, akoby nás nemala jedna matka a nekoľovala nám v tele rovnaká krv.

„Nič,“ odvetím podobne nepríjemným tónom. Na mobile vypnem wifi, nastavím budík a zaľahnem pod perinu. Chcem sa čo najskôr ponoriť do ríše snov, kde sa teším šťastným koncom a láske. Hľadám v nich všetko to, čo mi chýba v reálnom živote. Chvíľami mi pripomínajú utópiu a v posledných dňoch sa do nich zakráda i hokejista s číslom jedenásť na drese. Dobre si uvedomujem, že mám žiť pre prítomnosť a nie pre nereálne predstavy, ktoré sa možno nenaplnia. Mnohokrát sa za to karhám, lebo viem, že nežijem, iba prežívam zo dňa na deň. Som mladá a život mi ponúka toľko príležitostí, ale zo strachu ich odmietam. Najhoršie na tom celom je, že to viem, ale nič pre to nerobím.

Vedomosť je ešte horšia ako jej opak. Nepokúšam sa o zmenu a radšej sa uzatváram vo svojej ulite. Ale dokedy? Keď príde tá správna šanca, nepremrhám ju. Budem sa riadiť príslovím, že keď mi osud ponúkne citróny, spravím z nich limonádu. Na tú *krásku* tak skoro nezaбудnem a ani nechcem. Aká je ale pravdepodobnosť, že sa znovu stretneme? Aká je šanca, že na mňa opäť prehovorí?